

Sygn. akt IV Ka 19/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jadwiga Żmudzka (spr.)

Sędziowie: SO Kazimierz Wilczek

SO Elżbieta Jabłońska-Malik

Protokolant: prot. Grażyna Rokita

przy udziale Marty Gdańskiej-Kusior Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 roku, sprawy

S. C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę,

od wyroku Sądu Rejonowego w Wadowicach z dnia 15 października 2012r. sygn. akt II K 556/12

wyrok w zaskarżonej części to jest w odniesieniu do oskarżonego S. C. utrzymuje w mocy i zwalnia oskarżonego od zwrotu należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. (Kancelaria Adwokacka w W.) kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji.

SSO Kazimierz Wilczek SSO Jadwiga Żmudzka SSO Elżbieta Jabłońska-Malik

Sygn. akt IV Ka 19/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 28 listopada 2013 roku

S. C. został oskarżony o to, że:

w dniu 21.10.2011 r. w B. woj. (...) działając wspólnie

i w porozumieniu z A. T.z wynajmowanego budynku mieszkalnego zabrał w celu przywłaszczenia sprzęt wyposażenia domu i AGD w postaci lodówki m-ki (...), odkurzacza, pralko-wirówki, kabiny prysznicowej, WC kompaktu, umywalki, dwóch dywanów, oraz drobnego sprzętu codziennego użytku, czym spowodował łączne straty w wysokości 3.500 zł na szkodę S. K., a czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazany za podobne przestępstwo umyślne

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

A. T. została oskarżona o to, że:

w dniu 21.10.2011 r. w B. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. C. z wynajmowanego budynku mieszkalnego zabrała w celu przywłaszczenia sprzęt wyposażenia domu i AGD w postaci lodówki m-ki (...), odkurzacza, pralko-wirówki, kabiny prysznicowej, WC kompaktu, umywalki, dwóch dywanów, oraz drobnego sprzętu codziennego użytku, czym spowodowała łączne straty w wysokości 3.500 zł na szkodę S. K.,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Wadowicach, wyrokiem z dnia 15 października 2012 roku sygn. II K 556/12 orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. oskarżonego S. C. uznaje za winnego tego, że w dniu 21 października 2011 roku w B. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. T. przywłaszczył sobie powierzony mu sprzęt wyposażenia domu i AGD w postaci: lodówki (...) o wartości 500,00 zł, odkurzacza (...) o wartości 50,00 zł, pralko –wirówki (...) typ (...) o wartości 150,00 zł, kabiny prysznicowej z brodzikiem o wartości 304,90 zł, WC kompaktu (...) o wartości 178,00 zł, umywalki (...) o wartości 68,90 zł, baterii do umywalki o wartości 13,70 zł, dwóch dywanów o nie ustalonej bliżej wartości oraz nie ustalone bliżej drobne sprzęty codziennego użytku o nie ustalonej bliżej wartości na szkodę S. K., przy czym czynu tego dopuścił się on w ciągu pięciu lat po odbyciu kary łącznej jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności w okresie od dnia 27 maja 2007 roku do dnia 27 listopada 2008 roku, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 31 stycznia 2006 roku, sygn. akt II K 385/05 obejmującym karę jednostkową jednego roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za podobne przestępstwo umyślne, a to występek z art. 279 § 1 k.k., co stanowi występek z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 284 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżoną A. T. uznaje za winną tego, że w dniu 21 października 2011 roku w B. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. C. przywłaszczyła sobie powierzony jej sprzęt wyposażenia domu i AGD w postaci: lodówki (...) o wartości 500,00 zł, odkurzacza (...) o wartości 50,00 zł, pralkowirówki (...) typ (...) o wartości 150,00 zł, kabiny prysznicowej z brodzikiem o wartości 304,90 zł, WC kompaktu (...) o wartości 178,00 zł, umywalki (...) o wartości 68,90 zł, baterii do umywalki o wartości 13,70 zł, dwóch dywanów o nie ustalonej bliżej wartości oraz nie ustalone bliżej drobne sprzęty codziennego użytku o nie ustalonej bliżej wartości na szkodę S. K., co stanowi występek z art. 284 § 2 k.k. i za to na mocy art. 284 § 2 k.k. wymierza oskarżonej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie drugim niniejszego wyroku kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej A. T. na okres 2 (dwóch) lat próby;

IV. na zasadzie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 123 poz. 1058 z 2002r.) oraz § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r. Nr 163 poz. 1348) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. B. - Kancelaria Adwokacka w W. ul. (...) kwotę 619,92 zł (sześćset dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. C. z urzędu;

V. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonych S. C. i A. T. od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli: oskarżony S. C. oraz jego obrońca.

Obrońca oskarżonego zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

- a) obrazę prawa materialnego, a to art. 53 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie,
- b) rażąco niewspółmierność kary poprzez wymierzenie kary nieadekwatnej do stopnia zawinienia oskarżonego S. C. oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie uwzględniając okoliczności łagodzących i w konsekwencji wymierzenie kary w rozmiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa ocena zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości zarzuconego oskarżonemu czynu oraz innych przesłanek zawartych w art. 53 k.k., powinna prowadzić do wniosku, że należałoby oskarżonemu wymierzyć karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary na okres próby.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący obrońca wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu S. C. kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na stosowny okres próby, ewentualnie o uchylenie w zaskarżonej części wyroku Sądu I Instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Wadowicach do ponownego rozpoznania.

Nadto wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kancelarii adwokackiej kosztów niepłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu według norm przepisanych.

Oskarżony w złożonej przez siebie apelacji wskazał, że zaskarża powyższy wyrok w części orzeczenia o karze, zarzucając mu, na zasadzie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności i wniósł o zmianę wyroku przez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania. W uzasadnieniu apelacji oskarżony wskazał, że nie kwestionując całkowicie ustaleń Sądu Rejonowego odnośnie dowodów, należy zakwestionować orzeczenie w zakresie kary, jej rodzaju i zakresu. Wskazał, że w wyniku popełnionego przez niego czynu pokrzywdzony doznał co prawda szkody, lecz wbrew temu co ustalił Sąd, nie było to zamierzone i planowane, a po prostu wynikło to przez wzgląd na to, iż wielokrotnie wcześniej pokrzywdzony, a to mówił, że mają się wyprowadzić, a to że mają jednak zostać. Poza tym, przy którymś z kolei razie, kiedy mieli się wyprowadzić były problemy odnośnie rozliczenia pieniędzy za czynsz i kaucję, dlatego to skłoniło go do tego, aby przywłaszczyć sobie rzeczy pokrzywdzonego, a gdy idzie o to, że wyprowadzili się z dnia na dzień, to nie było to zamierzeniem przywłaszczenia lecz zrobił to, gdyż „naszła” go policja i to go skłoniło do wyprowadzenia się natychmiast po wizycie policji. Ponadto poszkodowany odzyskał przywłaszczone rzeczy, a tych których rzekomo nie odzyskał, to w chwili opuszczenia zakładu karnego zobowiązuje się pokryć ich wartość. Od strony rozmiaru szkody nie jest to więc przestępstwo szczególnie niebezpieczne, wymagające tak surowego karania, zwłaszcza, iż wyraził chęć naprawienia szkody, dlatego nie zachodzą jakieś szczególne względy, aby kara orzeczone wobec niego była tak dolegliwa. Sąd Rejonowy przy wydawaniu wyroku pominął fakt, iż mimo, że nie był leczony psychiatrycznie, to w roku 2006 oraz w latach wcześniejszych, biegli psychiatrzy stwierdzili oskarżonego zaburzenia osobowości z przejawami schizofrenicznymi, dlatego w tych okolicznościach zachodzą przesłanki co do tego, aby poddać go badaniu psychiatrycznemu w celu zbadania jego stanu zdrowia psychicznego. W tych okolicznościach wymierzenie mu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności nosi cechy rażącej surowości.

Sąd Odwoławczy rozważył, co następuje:

Apelacje oskarżonego i jego obrońcy nie zasługują na uwzględnienie, wobec czego zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Sąd Okręgowy uzupełnił przewód sądowy poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii sądowno-psychiatrycznej z dnia 7 maja 2013r. (t. II, k. 362-364), opinii o skazanym sporządzonej przez Zastępcę Dyrektora Zakładu Karnego w R. z dnia 26.11.2013r., opinii o stanie zdrowia osadzonego oskarżonego z dnia 18.11.2013r i informacji z Krajowego Rejestru Karnego.

W oparciu o wskazaną powyżej opinię sądowo-psychiatryczną Sąd Odwoławczy ustalił, że oskarżony S. C. w czasie popełnienia przypisanego mu czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, jego poczytalność w okresie czynności procesowych nie budzi wątpliwości i może on uczestniczyć we wszystkich czynnościach procesowych. U S. C. aktualnie i w okresie krytycznym biegli nie rozpoznali objawów choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego ani innych zaburzeń czynności psychicznych w rozumieniu stanów wyjątkowych. Rozpoznali natomiast nieprawidłową osobowość dyssocjalną pogłębianą uzależnieniem od marihuany. Biegli rozpoznali u badanego cechy nieprawidłowej osobowości dyssocjalnej takie jak: realizacja własnych potrzeb bez liczenia się z konsekwencjami dla innych, ograniczona zdolność do wyciągania praktycznych wniosków z dotychczasowych doświadczeń, egoizm, egocentryzm, niespektowanie istniejących norm prawnych. Oskarżony wymaga podjęcia leczenia odwykowego uzależnienia od marihuany oraz psychoterapii indywidualnej w celu korekty nieprawidłowej osobowości, nie wymaga leczenia psychiatrycznego. W oparciu o opinię o stanie zdrowia osadzonego Sąd Odwoławczy ustalił, że oskarżony może być leczony w zakładzie karnym, stwierdzono u niego zaburzenia osobowości, uzależnienie od środków odurzających stan po przebyciu WZW typu C.

W oparciu o opinię o osadzonym Sąd Odwoławczy ustalił, że oskarżony przebywa w izolacji więziennej od 4.02.2012r., zachowanie osadzonego od samego początku budziło wiele zastrzeżeń natury wychowawczej, sporządzono cztery wnioski o wymierzenie kary dyscyplinarnej za samouszkodzenia, nielegalne kontakty z innymi osadzonymi, wulgarne zachowanie. W dniu 28.11.2012 r. usiłował zbiec z Sądu Okręgowego w R. i w związku z tym został zakwalifikowany jako wymagający osadzenia w wyznaczonym oddziale lub celi AŚ lub ZK w warunkach zapewniających wzmożoną ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwo aresztu lub zakładu. Po dziewięciu miesiącach został zweryfikowany i przeniesiony na oddział ogólny. Od tego czasu zachowanie osadzonego uległo znacznej poprawie, osadzony wyraził chęć udziału w kursie podnoszącym kwalifikacje zawodowe i ukończył kurs z wynikiem dobrym. Nagradzany trzykrotnie za pracę na rzecz oddziału III, za realizację zadania wynikającego z programu oraz za udział w kursie. Nie jest uczestnikiem podkultury więziennej. Nie jest zatrudniony i nie czynił starań o zatrudnienie. Wobec przełożonych przyjmuje postawę regulaminową. W oddziale mieszkalnym funkcjonuje prawidłowo, nie stwarza sytuacji konfliktowych. Karę odbywa w systemie programowego oddziaływania a z nałożonych obowiązków wywiązuje się w stopniu dobrym. Kontakt zewnętrzny w formie widzeń, korespondencji oraz rozmów telefonicznych utrzymuje z najbliższą rodziną. We wnioskach, sporządzający przedmiotową opinię wskazał, że zachowanie osadzonego od momentu przybycia to tamt. jednostki należy określić jako zmienne. Biorąc pod uwagę charakter popełnionych przestępstw, usiłowanie ucieczki z sądu, znaczny stopień demoralizacji, prognoza kryminologiczna – społeczna jest negatywna.

W oparciu o aktualną informację z Krajowego Rejestru Karnego Sąd Odwoławczy nie czynił niekorzystnych ustaleń dla oskarżonego (z uwagi na to, że obie apelacje były na korzyść oskarżonego).

Sąd Okręgowy dał wiarę opinii sądowo-psychiatrycznej w całości, uznając ją za jasną, kompletną i pełną, sporządzoną przez kompetentnych specjalistów z dziedziny psychiatrii. Opinię oparto na aktach sprawy i uzyskanej przez biegłych dokumentacji medycznej, po poddaniu oskarżonego przez biegłych badaniom psychiatrycznym. Nadto opinia oparta jest na aktualnej wiedzy i doświadczeniach nauki. Sąd dał także wiarę w całości opinii o stanie zdrowia oskarżonego i opinii z zakładu karnego, informacji z Krajowego Rejestru Karnego, bowiem są one przekonujące, sporządzone przez uprawnione podmioty.

Dopuszczone przez Sąd Odwoławczy dowody z powyższych opinii nie dają żadnych podstaw do podważenia ustaleń faktycznych i oceny dowodów dokonanych przez Sąd Rejonowy.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji osobistej S. C., wskazać w pierwszej kolejności należy, że oskarżony w istocie skarży rozstrzygnięcie o winie i karze, nie zaś, jak twierdzi przy wskazaniu zakresu zaskarżenia – tylko rozstrzygnięcie o karze. Oskarżony bowiem, obok zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, z jednej strony kwestionuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji, podnosząc iż nie działał z zamiarem przywłaszczenia, z drugiej zaś zarzuca obrazę przepisów prawa procesowego, poprzez niedopuszczenie przez Sąd Rejonowy dowodu z opinii sądowo-

psychiatrycznej i nieuwzględnienie w wymiarze kary faktu, iż oskarżony w przeszłości był badany psychiatrycznie i lekarze stwierdzili u niego zaburzenia osobowości z przejawami schizofrenicznymi.

Sąd Rejonowy istotnie nie dopuścił dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej, jako że nie dysponował podówczas wiedzą odnośnie okoliczności, dających do tego podstawę. Zauważyć należy, iż oskarżony w toku postępowania przygotowawczego oraz postępowania przed Sądem I instancji nie wskazywał na żadne okoliczności, uzasadniające powołanie biegłych lekarzy psychiatrów.

Jak wynika z dopuszczonej przez Sąd Odwoławczy opinii sądowo-psychiatrycznej, brak jest jakichkolwiek podstaw do podważania poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia przypisanego mu czynu i jego zdolności do udziału w postępowaniu. S. C. w toku całego postępowania sądowego miał ustanowionego obrońcę z urzędu (na jego wniosek, w oparciu o art. 78 § 1 k.p.k. w zw. z art. 81 § 1 k.p.k.), który uczestniczył we wszystkich terminach rozprawy przed Sądem Rejonowym, uczestniczył także w rozprawie apelacyjnej.

Odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, stanowisko oskarżonego nie zasługuje na akceptację. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, podzielonym przez Sąd Odwoławczy, błąd ustaleń faktycznych istotnych w orzekaniu zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd nie odpowiada zasadom logiki, doświadczenia życiowego i wskazaniom wiedzy, kłóci się z zasadami rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut takiego błędu nie jest zasadny, gdy sprowadza się do samego zakwestionowania stanowiska Sądu czy do polemiki z ustaleniami Sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu odmiennego poglądu nie wystarcza zatem do wniosku o popełnienie przez Sąd błędu ustaleń. Zarzut taki bowiem powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu w zakresie istotnych ustaleń (vide: wyrok SA w Krakowie z dnia 14.05.2008r., sygn. akt II AKa 50/08, KZS 2008/7-8/64).

Sąd Rejonowy ustalił, że oskarżony był karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 6 lutego 2007 r. w sprawie sygn. II K 623/06 (który uprawomocnił się z dniem 14.02.2007r.). Sąd Odwoławczy ustalił natomiast, że z dniem 15.08.2012r. nastąpiło zatarcia skazania z tego wyroku z uwagi na upływ 5-letniej próby i kolejnych 6 miesięcy. Zarzutu w tym zakresie apelujący nie podnosili, ten błąd w ustaleniach faktycznych został dostrzeżony przez Sąd Odwoławczy. W pozostałym zakresie nie doszło do błędu w ustaleniach faktycznych.

Nie są wiarygodne twierdzenia oskarżonego, iż zatrzymał należące do pokrzywdzonego rzeczy z powodu problemów z rozliczeniem czynszu i kaucji, nie mając zamiaru przywłaszczenia ich. Oskarżony ponosi nadto w apelacji, że nagła wyprowadzka (razem z rzeczami) była skutkiem policyjnej interwencji. Co do tej ostatniej okoliczności, to rzeczywiście oskarżony opuścił nieruchomości tego samego dnia po wizycie funkcjonariuszy Policji. W żaden jednak sposób nie przeczy to istnieniu u oskarżonego zamiaru przywłaszczenia rzeczy, które zobowiązany był – i doskonale zdawał sobie z tego sprawę - pozostawić ich prawowitemu właścicielowi. Bezpośrednio przed wyprowadzką i po wyprowadzce oskarżony nie kontaktował się z pokrzywdzonym, nie zostawił pokrzywdzonemu ani jego żonie informacji odnośnie miejsca przechowywania rzeczy i przez długi czas pozostawał nieuchwytny, a zatem nie można przyjąć, by miał zamiar rozliczyć się z pokrzywdzonym. Jak wynika z zeznań świadków S. K. (t. II, k. 238-240) i B. K. (t. II, k. 240-242), S. C. i A. T. nie pokryli opłaty za zużyty prąd w kwocie 800 złotych, a nadto pozostawili dom w złym stanie technicznym. Przed wyprowadzką oskarżony i jego konkubina nie informowali pokrzywdzonego ani jego żonę o zamiarze szybkiej wyprowadzki, ani oskarżony ani jego konkubina nie zgłaszali do pokrzywdzonego żadnych roszczeń. Nie polegają na prawdzie twierdzenia oskarżonego, że przed jego wyprowadzką były problemy z rozliczeniem czynszu i kaucji, co wynika z uznanych za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego i jego żony. Wartość przywłaszczonych rzeczy przekracza wartość kaucji. Żaden przepis prawa nie dawał oskarżonemu i współoskarżonej uprawnienia do zabrania rzeczy należących do pokrzywdzonego, bez jego wiedzy i zgody. Sąd Rejonowy przekonująco wykazał, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.

Przechodząc do oceny zarzutów związanych z wymiarem orzeczonej przez Sąd I instancji kary, które podnosili zarówno oskarżony, jak i jego obrońca, należy w pierwszej kolejności wskazać, iż rażąca niewspółmierność kary to taka, która „rzuca się w oczy” i nie nadaje się do zaakceptowania (por. wyrok SA w Krakowie z 14.10.2008 r., II AKa 132/008,

KZS 2008, Nr 11, poz. 64; wyrok SA w Krakowie z 28.5.2010 r., II AKA 82/10, KZS 2010, Nr 6, poz. 45). O rażącej niewspółmierności kary lub środka karnego można mówić wówczas, gdy zastosowana kara, wymierzona za przypisane oskarżonemu przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (por. wyrok SN z 30.6.2009 r., WA 19/09, R-OSNKW 2009, poz. 1255; wyrok SA w Lublinie z 13.10.2009 r., II AKA 118/09, niepubl.).

Zarzuty rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, podniesione w obu apelacjach, nie są trafne. Wymierzona przez Sąd I instancji kara 10 miesięcy pozbawienia wolności, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jest adekwatna zarówno do stopnia zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu, zdatna jest do osiągnięcia tych wszystkich celów, o jakich mowa w art. 53 § k.k. Powyżej Sąd Odwoławczy wskazał, że nastąpił błąd w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy w zakresie przyjęcia, że oskarżony był skazany wyrokiem w sprawie IIK 623/06, bowiem z dniem 15.08.2012r. nastąpiło zatarcia skazania z uwagi na upływ 5-letniej próby i kolejnych 6 miesięcy, niemniej nie daje to podstaw do złagodzenia kary. W dalszym ciągu zatarciu nie uległo 6 innych skazań. W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił katalog okoliczności obciążających mających znaczenie przy wymiarze kary. Oskarżony przed Sądem Rejonowym przyznał się do przywłaszczenia rzeczy, w apelacji w istocie kwestionuje swoją winę. Sąd I instancji wymierzył karę bliższą dolnej granicy sankcji za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k., który to przepis dopuszcza wymierzenie kary pozbawienia wolności w granicach od 3 miesięcy do 5 lat. Sąd Rejonowy wykorzystał zatem zaledwie 1/5 sankcji przewidzianej w powołanym przepisie, przy czym mógł ją wymierzyć, z racji działania oskarżonego w warunkach z art. 64 § 1 k.k. powyżej górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, czyli mógł ją wymierzyć w granicach: od 3 miesięcy do 7,5 roku. Nie ma znaczenia dla wymiaru kary fakt złożenia przez S. C. wniosku o dobrowolne poddanie się karze, nieprzyjętego, słusznie, przez Sąd Rejonowy, jako że proponowana we wniosku kara była oczywiście nieadekwatna do wagi popełnionego czynu i nie byłaby w stanie zrealizować w odniesieniu do oskarżonego celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art. 53 § 1 k.k., jest bezzasadny. Sąd Rejonowy rozważył okoliczności mające wpływ na wymiar kary zgodnie z dyrektywami wynikającymi z powyższego przepisu. Wbrew twierdzeniu skarżącego, Sąd nie ograniczył się wyłącznie do przesłanek związanych z prewencją generalną. Sąd wziął pod uwagę okoliczności związane z osobą sprawcy, jego uprzednią karalnością oraz popełnienie przestępstwa w warunkach art. 64 § 1 k.k. Sąd wyraźnie wskazał, iż w jego ocenie wymierzona kara spełni cele prewencji indywidualnej, tj. właściwie wpłynie na oskarżonego i jego poszanowanie dla norm prawnych w przyszłości. Postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia zostały przez Sąd I instancji szeroko rozważone w części uzasadnienia wyjaśniającej, dlaczego Sąd nie skorzystał z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Szczegółowo odniesiono się do potrzeby resocjalizacji oskarżonego i dotychczasowego lekceważenia przez niego norm prawnych oraz orzeczeń sądowych. W istocie zatem uzasadnienie wymiaru kary w większym stopniu poświęcone jest problematyce prewencji indywidualnej, aniżeli – jak utrzymuje obrońca – prewencji generalnej.

W ocenie Sądu Odwoławczego społeczna szkodliwość czynu zarzucanego S. C. znalazła odpowiednie odzwierciedlenie w wymiarze kary. Mimo twierdzeń obu apelujących nie ma żadnych podstaw, by twierdzić, że skorzystanie z instytucji warunkowego zawieszenia kary byłoby wystarczające dla osiągnięcia celów kary, w tym zapobieżenia powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Inne Sądy, w innych sprawach, wydając wyroki skazujące kilkakrotnie już korzystały wobec S. C. z instytucji z art. 69 § 1 k.k. i 4-krotnie karę warunkowo zawieszoną zarządzano do wykonania. Wobec powyższego, sam fakt przyznania się oskarżonego w toku postępowania przed Sądem I Instancji do przywłaszczenia rzeczy nie stanowi przesłanki dla uznania, iż oskarżony rozumiał swoje przestępne zachowanie. Wbrew twierdzeniom apelujących nie można sformułować względem oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Swoim dotychczasowym postępowaniem S. C. nie potwierdził, by nieizolacyjne środki prawnokarne zaowocowały jego faktyczną resocjalizacją. W ocenie Sądu Odwoławczego analiza właściwości i warunków osobistych S. C. oraz jego dotychczasowego sposobu życia nie przemawia za stanowiskiem apelujących. Wyciągnąć z tych okoliczności należy wnioski wręcz przeciwnie, przemawiające za prognozą negatywną, co trafnie zauważył Sąd I instancji.

Nie stanowi podstawy do złagodzenia kary zobowiązanie się oskarżonego do naprawienia szkody po wyjściu z zakładu karnego, tj. pokrycia wartości rzeczy, których pokrzywdzony nie odzyskał. Oskarżony ma wprawdzie rację, podnosząc, iż pokrzywdzony odzyskał większość przywłaszczonych rzeczy (choć nie wszystkie), niemniej nie można traktować tego jako okoliczność łagodzącą mającą znaczenie dla wymiaru kary, skoro odzyskanie rzeczy nastąpiło wskutek policyjnych czynności: rzeczy zostały wydane na żądanie Policji w trakcie przeszukania u W. K., nie zaś wskutek inicjatywy oskarżonego. Nie ma zatem podstaw, by obniżyć wymiar kary wskutek okoliczności niezależnych od oskarżonego.

Kara wymierzona oskarżonemu nie jest również rażąco surowa na tle kary wymierzonej A. T. (współsprawcy). Zgodnie z art. 55 k.k., okoliczności wpływające na wymiar kary uwzględnia się tylko co do osoby, której dotyczą. Zasadzie indywidualizacji wymiaru kary Sąd I instancji uczynił zadość. Tak istotne zróżnicowanie kar w przedmiotowej sprawie było uzasadnione faktem uprzedniej niekaralności współoskarżonej, co dawało podstawy do skorzystania ze środków probacyjnych w jej przypadku, a która to okoliczność nie występowała w przypadku S. C.. Implikowało to zastosowanie wobec oskarżonego surowszej sankcji.

Odnosząc się do pism oskarżonego złożonych w toku postępowania odwoławczego, to nie dają one podstaw do zmiany czy uchylenia wyroku. W pierwszej kolejności należy zatem stwierdzić, iż dla wymiaru kary w niniejszej sprawie nie ma znaczenia fakt, iż S. C. w innym toczącym się postępowaniu zadeklarował wolę ujawnienia informacji na temat zorganizowanej grupy przestępczej. Okoliczność ta może zostać uwzględniona przez Sąd orzekający w tamtym postępowaniu, nie wiąże jednak w żadnym wypadku w niniejszym postępowaniu. Należy przy tym zauważyć, iż w niniejszej sprawie Prokurator nie złożył wniosku z art. 60 § 4 k.k. o skorzystanie z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary.

Co do podnoszonego przez oskarżonego jego aktualnego zachowania w zakładzie karnym, to wskazać należy, że obecnie jego zachowanie jest poprawne, oskarżony pominął jednakże, że początkowo, po rozpoczęciu izolacji więziennej jego zachowanie było niewłaściwe, o czym była mowa poprzednio. Poprawne obecnie zachowanie oskarżonego w warunkach izolacji więziennej (aktualnie odbywa on inną karę), nie daje podstaw do złagodzenia kary orzeczonej w niniejszej sprawie. Zachowanie zgodne z regułami zakładu karnego jest bowiem standardem, a nie nadzwyczajnym zdarzeniem i nie daje podstawy ani do obniżenia wymiaru kary, ani zastosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Aktualna sytuacja zdrowotna S. C. również nie stanowi przesłanki do zmiany orzeczenia o karze. Oskarżony wykazuje dysocjalną osobowość pogłębianą uzależnieniem od marihuany, ale nie ujawniono w jego zachowaniu przesłanek psychotycznych, nie wymaga on leczenia psychiatrycznego, zaś leczenie odwykowe może być realizowane w warunkach pozbawienia wolności. Na zdolność do odbywania kary nie ma wpływu podjęta przez oskarżonego próba samobójcza. Fakt, iż oskarżony cierpi na marskość wątroby nie stanowi przeszkody do wykonywania wobec niego kary pozbawienia wolności. Pobyt w zakładzie karnym nie pozbawia oskarżonego dostępu do pomocy medycznej.

Sąd Odwoławczy stwierdził, iż nie zaistniały w sprawie żadne inne okoliczności określone w art. 440 k.p.k. ani żadne okoliczności określone w art. 439 § 1 k.p.k., podlegające uwzględnieniu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Z powodów wskazanych powyżej zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w oparciu o art. 437 § 1 k.p.k.

Na zasadzie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz. U. 2009 r. Nr 146 poz. 1188 z późn. zm.) oraz § 1 ust. 1-3, § 14 ust. 2 pkt 4 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd Odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. kwotę 619,92 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji, uwzględniając, że obrońca uczestniczył w dwóch terminach rozprawy odwoławczej.

Na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem drugiej instancji, albowiem oskarżony przebywa w zakładzie karnym i nie ma obecnie środków finansowych, które pozwoliłyby mu je uiścić.

SSO Kazimierz Wilczek SSO Jadwiga Żmudzka SSO Wojciech Maczuga